

ordningen af 7. November 1823 vedblivende skal gælde. Naar vi have sagt: „indtil videre“, saa ligger deri dels dette, at vi imødesee den Tid som ikke liggende meget fjern, da der sker en Forandring paa dette Omraade, og dels og særlig dette, at vi indrømme, at den Maade, hvorpaa Betalingen for Attester er ordnet i nævnte Forordning, ikke i enhver Henseende kan anses for at være heldig. Allerede den Forskel, Forordningen gør mellem Betaling for Attester i København og udenfor København, er ikke tiltalende, heller ikke den Forskel, der gøres mellem de mere eller mindre bemidlede, navnlig fordi der altid kan være Tilfælde, hvor det er vanskeligt at sige, om den vedkommende Person rettelig skal henregnes til de mere eller til de mindre bemidlede. Imidlertid mene vi, at man bør fastholde den Betaling, som Præsterne nu skulle have for Attester, indtil man angaaende Attestpengene faar andre Regler, der ikke medføre væsentligt Indtægtstab for de paagældende Præster. — Vi have tilføjet som andet Stykke i Ændringsforslag under Nr. 9, at „om Attesternes Indhold og Form gives Regler ved kgl. Anordning.“ Vi mene, at det vil være rettest, at Ministeriet ved kgl. Anordning kan foretage Forandringer med Hensyn til den Form, som Attesterne skulle have. Særlig have vi taget Hensyn til, hvad der er oplyst i Anmærkningerne til § 7 angaaende en Form for Attester, hvorved man skulde kunne skaffe mange Oplysninger til Veje paa en og samme Attest og navnlig indrette Attester om indgaaede Ægteskaber saaledes, at de Anførelser, som findes paa saadanne, angaaende Ægtefællernes Fødsel og Navne fuldt ud kunne træde i Stedet for de sædvanlige Daabsattester, hvad de i Regelen ikke kunne; de have i alt Fald ikke den Gyldighed som originale Attester.

Ændringsforslag Nr. 10 gaar ud paa, at de højeste Bøder, Præster kunne idømmes for Forsømmelighed med Hensyn til Førelse af Kirkebøger, skulle være 100 Kr. i Stedet for 200. 100 Kr. er saa stort et Beløb, at en Præst, der en Gang har faaet en Mulkt af den Størrelse, nødvendig udsætter sig for at faa den for anden Gang. Præster ere jo i Regelen ikke saa vel aflagte, at ikke en Bøde paa 100 Kr. skulde anses for en klækkelig Straf for dem.

Ændringsforslag Nr. 11 til § 9 angaar en Ret for det mosaiske Trossamfund i København, hvorved det paa en Maade ligestilles med det, som ellers her i Lov-

forslaget kaldes et Sogn. Hovedregelen i Lovforslaget er jo den, at Fødsler, Dødsfald og Ægtevielser skulle anmeldes og opføres under Nummer i bestemte Ministerialbøger for visse Sogne. Undtaget fra denne Regel er ene og alene det mosaiske Trossamfund i København. Grunden dertil er den, at dette Samfund i lange Tider har haft en saadan Undtagelsesstilling, idet det allerede ved Forordningen af 29. Marts 1814 fastsloges, at Udskrifter af dets Protokoller skulle have samme Gyldighed som Udskrifter af de sædvanlige Ministerialbøger omkring i Sognene. Lovforslaget gaar ud paa, at det mosaiske Trossamfund skal i alt Fald til en vis Grad beholde den samme Ret. Grunden hertil er blandt andet den, at det mosaiske Trossamfund indtager en egen Stilling ogsaa i rent borgerlige Forhold, idet det f. Eks. har sit eget Fattigvæsen, medens intet andet Trossamfund som saadant har sit eget Fattigvæsen. Udvalget har kunnet slutte sig hertil og er for saa vidt gaet videre, som man har ment, at naar Udskrift af det mosaiske Trossamfunds Protokoller over Fødsler, Dødsfald og Ægteskabs Indgaaelse skal have fuld Gyldighed, maa det være tilstrækkeligt at fordrø, at de, som tilhøre dette Trossamfund, anmelde Fødsler og Dødsfald o. s. v. til Protokolføreren for det mosaiske Trossamfund, og at de vedkommende kunne fritages for at anmelde til vedkommende Sognepræst, derved at, som det fremgaar af Ændringsforslag Nr. 4, Protokolføreren sender inden en Uge efter Anmeldelsen en Udskrift af Protokollen til Præsten i det Sogn, i hvilket henholdsvis Barnet er født, Dødsfaldet indtruffet og Bruden før Ægteskabet havde hjemme; i Kirkebøgerne sker saa Tilførelsen uden Nummer.

Jeg skal endnu tilføje, at Udvalget paa Foranledning af Udtalelser her i Salen ved første Behandling har overvejet Spørgsmaalet om Fristen for Anmeldelse af Fødsler. I Lovforslagets § 1 staar der, at enhver Fødsel skal anmeldes senest tre Dage efter Fødslen. Der blev udtalt fra enkelte Sider her under Sagens første Behandling, at denne Tidsfrist vilde være for kort for adskillige Sognes Vedkommende, og man henviste til, at den nugældende Regel er, at Anmeldelse skal ske i Købstæderne i Løbet af to Dage, paa Landet i Løbet af 8 Dage. Udvalget er da kommet til det Resultat, at man kan slaa sig til Ro med de tre Dages Anmeldelsesfrist, idet man mente, at Kommunikationerne nu ere saa meget bedre, end de vare paa den Tid, den